

gospodarske, obrtniške in narodne.

Izhajajo vsako sredo po celi pōli. Veljajo v tiskarnici jemane za celo leto 4 gold., za pol leta 2 gold., za četrto leta 1 gold., pošiljane po pošti pa za celo leto 4 gold. 60 kr., za pol leta 2 gold. 40 kr., za četrto leta 1 gold. 30 kr.

V Ljubljani 12. novembra 1884.

O b s e g: Razglas kranjskim živinorejcem o prodaji plemenskih goved v Lescah na Gorenjskem. — Kaj se proti trtni uši na Ogerskem, in kaj pri nas stori. — Kako nam je sadno drevje na stalnem mestu pravilno oskrbovati? — O naši živinoreji. — C. kr. kmetijska družba kranjska. — Prememba šolske postave za Kranjsko. — Deželni zbor kranjski. — Nos (povest). — Mnogovrstne novice. — Naši dopisi. — Novičar.

Gospodarske stvari.

Razglas

kranjskim živinorejcem o prodaji plemenskih goved v Lescah na Gorenjskem.

C. kr. kmetijska družba kranjska bode 20. novembra t. l. dopoldne ob 9. uri v Lescah 3 plemenske junice in 2 telici rudečega belanskega plemena prodajala.

Ta živina se bode postavila na prodaj za polovico tiste cene, za katero jo družba kmetijska kupi, in se proda tistemu, kdor največ za-njo dá proti temu, da jo 1) koj plača in 2) se s pismom zaveže, jo najmanj dve leti za pleme obdržati.

K tej dražbi se zato pripuščajo samo kranjski živinorejci.

Glavni odbor c. kr. družbe kmetijske
v Ljubljani 10. novembra 1884.

Kaj se proti trtni uši na Ogerskem, in kaj pri nas stori.

Spisal R. Doléne.

Ko se je v naši avstro-ogerski državi leta 1871. trtna uš konstatirala — najprvo v Klosterneuburgu — pričela so se vsa le mogoča sredstva, katera si je kdo domisliti utegnil, upotrebovati. To tembolj, ker se je marsikomu, po tistih 150.000 frankih skominalo, katera je razpisala francoska država kakor dar za izumljenje radikalnega sredstva proti trtni uši, to je takega, katero bi uš na trtah popolnem uničilo, trti pa nikake škode prizadjalo.

Ker so se pa vsa sredstva, katera so se v tem šmisl priporočevale, za popolnem ničeva izkazala; seglo se je vsled sklepa strokovnjakov — na čelu baron Babo v Klosterneuburgu — na Avstro-Ogerskem po devastaciji ali po vničenju napadenih vinogradov. Mislilo se je namreč takrat, da je mogoče trtno uš, kjer se taista konstatira, s tem zatreti, in torej v daljnem širjenju popolnem onemogočiti; ako se napadeni vinogradi vsi globoko prekopljejo, pri tem trte vse izkopljejo ter sožgejo, in vrhu tega še vsa preko-

pana zemlja s žveplenim ogljencem napoji, z nova s trtami pa še le čez leta nasadi.

Devastirali so se tako po trtni uši napadeni vinogradi v Klosterneuburgu in po drugih krajih na Spodnjem Avstrijskem, potem na Štajarskem, Ogerskem v Istri itd. pa — brez vsega zaželenega uspeha, kajti, ako se je danes en vinograd tukaj uničil, prikazala se je uš čez par dni v desetih drugih krajih. Državo je stalo devastiranje vinogradov — kajti devastiralo se je na državne stroške — na sto tisoče forintov, pa vse zaman, ves denar je bil zavržen. Za najboljši, po devastaciji vinogradov doseženi uspeh smatral se je oni v Istriji. Govorilo in pisalo se je, da je tam trtna uš uničena — na! — letos prikazala se je pa čisto z nova, na kakih osmih, če ne še večih krajih Istre.

Ker se je končno uvidelo, da devastiranje vinogradov nič ne hasne, ako bi bili koj v pričetku skušnje Francozov posnemati hoteli, bi s tem niti pričeti ne bili smeli; seglo se je po drugem sredstvu, namreč po zmanjšanju števila trtnih uši na trti. Sklepalo se je pri tem tako-le: Da bi se uš uničila in tudi vse trte ugonobile, to ne gre, skusimo torej število uši le toliko zmanjšati, da bodo po nji napadene trte vendar še lahko živele in tudi rodile. V dosego tega segli so zopet po žveplenem ogljencu, katerega so pa tako-le rabili: Štirikrat v letu napravili so med napadenimi trtami s pomočjo posebnih železnih kolov luknje v zemljo, in vlivali so vsakokrat v vsako po 20 gramov žveplenega ogljenca, ter jo hitro zamašili. Tako porabljen žvepljeni ogljenec skazal se je na eni strani res hasljiv, on umoril je namreč, potem ko se je v zemlji v plin spremenil, toliko trtnih uši, da so trte še lahko dalje rastle in tudi rodile. — Trtam samim ni pri tem nič hudega prizadeval, kajti rabili so ga v premajhni meri.

Ali na drugi strani se je pa tudi izkazalo, da tako obravnavanje trt preveč stane, kajti žvepljeni ogljenec in delo ž njim stane toliko, da uže procenta ali pridelovalca vina staro vedro gotovo 20 forintov stane. Vsled tega zavrgel se je tudi ta način uničevanja trtne uši, kateri se je s kratka „kulturalni“ imenoval.

Po tem načinu segli so po tretjem, to je, po saditvi takih ameriških trt, od katerih je znano, da jih trtna uš ne ugonobi, ako je tudi v velikanski meri

na njih naseljena. Takih američanskih trt zasadili so najprej Francozje dosti, in to z najboljšim vspehom; Francoze posnemali so pa pri nas prvi Ogrji. Ogrji razodevajo že od nekdaj, da jim je kmetijstvo res pri srci, kajti oni svoje kmetijske interese z vsemi le mogočimi sredstvi podpirajo, njim je kmetijstvo prva reč, ne pa poslednja. Med tem, ko se pri nas še danes nič gotovega sklenilo ni o tem, ali bi se in kako naj bi se američanski trtni uši zoperstoječe trte v izdatni meri uvaževale, imajo Ogrji že velikanske zavode, v katerih američanske trte skušajo, pomnožujejo, cepijo in tako dalje. Pri nas se je začelo še le seme američanskih trt, katero je pa skoro čisto nekaljivo, uvažati, med tem, ko so Ogrji že celó velikansko ekspedicijo ključev američanskih trt podvzeli, ter tako deželi neprecenljiv material za osigurenje obstanka vinstva zadobili. (Dalje prih.)

Kako nam je sadno drevje na stalnem mestu pravilno oskrbovati?

Spisal M. Rant.

Temu mojemu, domačim sadjerejcem namenjenemu sestavku povod in podlaga so deloma izvrstna predavanja p. l. gospoda Hermana Göthe-ja, vodje deželne vino- in sadjerejne šole v Mariboru iz leta 1875., deloma izborna predavanja domačega zaslužnega strokovnjaka p. n. gosp. Riharda Dolenca, vodje deželne vino- in sadjerejne šole na Slapu iz leta 1882., v dotičnih praktičnih kmetijskih tečajih za ljudske učitelje (katerima udeležencem biti bila mi je sreča mila), a slednjič pa deloma tudi moje lastne večletne sadjarske skušnje, pridobljene na faktičnih proizvodih. Sedaj pa k stvari!

Večina domačih sadjerejcev je še dandanes teh misli, da sadno drevje, ko bilo je enkrat na stalno mesto posajeno, nobenega daljnega oskrbovanja več ne potrebuje. Pa — taki sadjerejci se zelo motijo, ter sami sebe v lastno škodo — peharijo. Kdor se potem, ko je bil sadno drevje na stalno mesto posadil, za taisto nič več ne briga, je samemu sebi in pa božji osodi popolno prepušča, zavrže ob enem sam sebi na škodo tudi večji del onih stroškov (kapitala), katere imel je do tega časa ž njim (sadnim drevjem).

Od sadnega drevja nikakor ne moremo onih svojstev zahtevati, kakoršna so gozdnemu drevju lastna in po katerih mati narava za njegov (gozdnega drevja) pravilni razvoj že navadno le sama skrbi. Vsakovrstno sadno drevje je v polnem pomenu besede „kulturna rastlina“, katero nam je ravno tako dobro oskrbovati in skrbno gojiti, kot vinsko trto in druge enake rastline, ako hočemo od taistih koristnega užitka in plodonosnega pridelka ter okusnega sadja brez posebnih nesreč upati in pričakovati.

Da nam bode toraj sadno drevje na stalnem mestu tudi brez posebnih nesreč in uim s svojimi okusnimi in obilnimi sadeži sporednega dobička donašalo, moramo za-nj na tem njegovem domu tudi po naprednih sadjerejskih pravilih skrbeti, sicer bilo bi vse naše prizadevanje — zaman.

Med vsemi kulturnimi rastlinami je sadno drevje ena onih kulturnih rastlin, katera od nas (na stalnem mestu) najmanj truda in prizadevanja gledé potrebnega oskrbovanja zahteva. Delo, trud in potroški, katerih sadno drevje potem, ko je bilo na stalno mesto posajeno, od nas zahteva, morejo se v primeri z dobičkom, kakoršnega nam po svoji rodovitnosti ob ugodnih letinah donaša, le prave in nepomenljive malenkosti imenovati.

Delo v oskrbovanje sadnega drevja na stalnem mestu izvršujemo lahko ob času, ob katerem vsa druga kmetijsko-gospodarska opravila navadno počivajo in ob katerem druge gospodarsko-kulturne rastline le prav pičlih delavskih moči zahtevajo. Gotovi kapital, katerega sadno drevje s svojo periodično in obilno rodovitnostjo okusnih sadežev v sebi hrani, moremo si edino in le s pravilnim oskrbovanjem njegovim (na stalnem mestu) zagotoviti in v resnici tudi izdatno pomnožiti.

Trud in stroške, katere ima domači sadjerejec z oskrbovanjem sadnega drevja na stalnem mestu, povračuje mu že pošteno in dobro oni po tej poti pridobljeni les za kurjavo, katerega mu suhe in druge nepotrebne odstranjene veje dajo. Poglavitna dela in opravila, katera ima domači sadjerejec z oskrbovanjem sadnega drevja na stalnem mestu bila bi in so sledeča:

1. Pravilna izgoja in obrezovanje drevesnega vejnega venca ali krone v prvih letih.
2. Razredjevanje drevesnega venca (vrha) in drevesno snaženje.
3. Obnavljanje drevesno in precepljevanje taistega.
4. Obdelovanje zemlje okolo sadnega drevja in primerno gnojenje taistemu.

Oglejmo v sledečem vsako ravno navedenih točk nekoliko natančneje, da vse bolje umemo in se dosledno tudi v svojo lastno korist po sadjerejsko-naprednih pravilih v prinodnje gledé oskrbovanja sadnega drevja na stalnem mestu — ravnamo.

1. Pravilna izgoja in obrezovanje drevesnega vejnega venca ali krone v prvih letih po stalnem nasadu.

Vsako sadjerejsko opravilo in delo izvajati mora se po nekem gotovem pravilu, to je, vedeti in znati moramo, kaj nam je storiti, kako moramo dotično delo opraviti in zakaj moramo vse ravno tako in ne drugače izvršiti. Komur bili bi ravno omenjeni sadjerejski pogoji popolno neznani, moral bi se jih dejansko priučiti, sicer bi se ga ne moglo naprednim in zavednim domačim sadjerejcem prištevati.

Pri izgoji drevesnega venca oziroma obrezovanju taistega v prvih letih po stalnem nasadu moramo pred vsem o tem na čistem biti, kakošno obliko mu hočemo dati, in pa, katere lastnosti z dotično vrhovo obliko doseči nameravamo. — Ako hočemo pri sadnem drevju pravilen, lep in krepak vejni venec (vrh) izgojiti, skrbeti nam je pred vsem za to, da se nam glavna osrednja vrhova voditeljica, kot naravno podaljšanje drevesnega debla na vzgor, krepko, lepo, ravno in čvrsto razvija. To moremo doseči pa edino in le s pravilnim obrezovanjem drevesnega venca v prvem in naslednjih letih po drevesnem nasadu na stalno mesto.

Nekateri sadjerejci sicer trdijo, da je dobro in po njihovem mnenju tudi celó potrebno, da se glavna in osrednja voditeljica v vrhu prec iz začetka popolno in totalno odstrani; tako sadno drevo razraste se potem iz stranskih pogankov ob vejinem (deblovem) vratu v vrh, kateri ima iz začetka pravo kotlovo podobo ali obliko; ta oblika spremeni se pa počasi v pravi okrogli oprtni koš. Tak drevesni kotlasti vrh je iz začetka skoz nekoliko let v svojem osredji res bolj razredjen ter zraku in svetlobi bolj dohoden, kar bi po nazorih takih sadjerejcev imelo tudi rodovitnost sadnega drevja pomnoževati in nekako zagotavljevati.

A prava istina temu je pa ravno v nasprotnem iskati. Nobeno sadno drevje se ti samo ob sebi (brez umestnih ali protinaravnih činov) v svojem vrhu ne bode iz začetka v kotel in pozneje pa v oprtovnik razvijalo, nego temveč ali v piramido, ali pa v kroglo

trajskim razmeram najbolje prilegla, dobro za vprego in pitanje ter dá tudi primerno dosto mleka. Ker je pri križanju raznih plemen dobrega uspeha le tedaj pričakovati, ako ste si živali, kateri se križate, uže po svoji naravi podobni, zato je za zboljšanje notranjske govedi izbrano muricodolsko pleme, prav dobro in naj bi tudi pri njem ostali. Pa tudi iz kupčijskih ozirov se mora bela in siva barva govedi obdržati, ker laški kupec jo tirja in na tega je Notranjec najbolj navezan.

Na Dolenjskem je živinoreja po številu kakor po kakovosti še daleč nazaj. Njen značaj se bliža deloma značaju hrvatske živine, deloma pa opazimo zamrle ostanke govedi, koje so priično grajščine tu in tam vpeljevale. Zboljšanje po muricodolskem plemenu se še le sem ter tje komaj vidi in le grajščaki (pa ne vsi) poskušajo govejo živino boljše rediti. Na Dolenjskem se je treba energično in radikalno živinoreje poprijeti in jo na radikalni način zboljšati. Na Dolenjskem živinorejo zboljšavati in pospešavati s pomočjo črednih knjig in pa le s tem materijalom, ki ga imajo doli na razpolaganje, kakor to priporoča gosp. c. kr. živinozdravnik Wirgler na Krškem *) je ravno toliko kot hišo pri strehi pričeti zidati. Na drugem mestu govoril bodem še natančnejše o dolenjski živinoreji.

V svojem prihodnjem članku razpravljati hočem stan naše živinoreje z ozirom na število.

Kaj se proti trtni uši na Ogerskem, in kaj pri nas stori.

Spisal R. Dolenc.

(Dalje.)

Ključev, trtni uši popolnem protivečih se ameriškanskih trt, nakupila si je ogerska vlada kar na milijone, in to po dveh, nalašč v ta namen v Ameriko odposlanih ogerskih izvedencih. Vse te ključce izročili so dvema nalašč zaradi trtne uši ustanovljenima zavodoma, to je, trtnoušni poskuševalni štaciji v Kecske-metu, in pa v Farkasdu. Namen teh štacij je, vse le mogoča uničenja trtne uši se tikajoče poskušnje napravljati, posebno pa prave, ameriškanske, uši ustavlja-joče se sorte trt ukorenicevati, hitro pomnoževati ter s cepiči domačih sort požlahnjevati. Takih ameriškanskih, uši protivnih sort trt, katere bi grozdje za napravo dobrega vina rodile, je namreč kaj malo izginljivo malo. Za bela vina le ena sama sorta, za črna vina jih je nekoliko več. Vse druge sorte, ali rodijo grozdje, katero daje neprijetno dišeče, prav za prav smrdeče vino, ali pa ne rodijo čisto nič, in zato ravno je njih precepljenje s cepiči domačih sort neob- hodno potrebno. Take v trtnoušnih poskuševalnih štacijah dosežene trtne sajenice — bilfe z ameriškanskim podzemeljskim in evropejskim nadzemeljskim delom — se potem po najnižji mogoči ceni, trtorejcem tistih vinorodnih krajev Ogorske prodajajo, v katerih se je trtna uš uže vgnjezdila, ter veliko škodo prouzročila. Kak uspeh da se je dozda s trtnoušnimi štacijami na Ogorskem dosegel, nam pové sledeče poročilo.

Dné 6. oktobra t. l. — tako poroča „Weinlaube“ po „Nemzetu“ — zbrali so se vsi ravnatelji ogerskih

vincarskih zavodov v Farkasdu, kamor jih je ogersko kmetijsko ministerstvo odposlalo, da so v tamošnji trtnoušni poskuševalni štaciji pod predsedstvom vladnega komisarja Julija Mikloša, o trtnoušni zadevi konferenco imeli. Dopoldne ogledali so si trtna kulturna poskuševališča, ter se prepričali, da „kulturni način“ ali pomanjšanje množine trtnih uši, z večkratno uporabo gotove množine žvepljenega ogljenca uže hasne, dobro koristi, toda reklo se jim je, da gospodarsko opravičeno se kulturnega načina posluževati je le tam, kjer je mogoče, še vedno z dobičkom, 20 do 40 forintov na obdelovanje orala vinograda več potrositi, kakor se je do zdaj potrosilo. Koj po tem, ogledali so si kulturo zasajeno s takimi ameriškanskimi trtami, katere bi se imele trtni uši popolnem ustavljati, ter tudi brez vsega precepljenja dobro vino roditi. V tej prepričali so se, kar je večletna skušnja dokazala, da ste ameriškanski sorti „Elvira“ in pa „Trumph“ trtni uši popolnem zoperstoječi, in da dajete dobro vino. Prepričali so se o istem tudi gledé ameriškanskih sort za črna vina, o sorti, kateri se velí „Herbemont“ in „Jacquez“. Obe dve dozorite v prav dobri legi grozdje popolnoma. O sponašanji drugih, trtni uši popolnoma ustavljajočih in brez precepljenja dobro vino dajočih ameriškanskih sortah trt se niso zamogli prepričati, ker one niso še rodile.

Ogledali so si dalje, kulture zasajene z „Vitis riparia“, „Vitis Solonis“ in „Clinton“, katere bi se morale tudi trtni uši popolnem ustavljati se. Vse te trte so prav krepke, in navzoča, od ogorske vlade navlaš zaradi študij o trtni uši na Francosko odposlana gospoda Géza Horváth in Molnár sta izrekla, da ni nikakor dvomiti, da bi tudi one trtne uši, popolnem ne zoperstajale. Zbrani gospodje protestirali so vsled lastne prepričbe enoglasno zoper vse razširjene izjave nestrokovnjakov, kateri se svojimi oporekajočimi sodbami o zoperstojnosti gotovih ameriškanskih trt, le vino pridelovalno prebivalstvo Ogorski begajo. Povdarjali so pa tudi, da naj bi se objavilo, da nima nikdo ameriškanskih, še tako hvaljenih trt kupiti, ako niso poprej od trtnoušne poskuševalne štacije izkušene. Največjo zanimivost izbudila je pa v obiskovalcih štacije kultura, zasajena z domačimi, toda na ameriškanske podlage cepljenimi sortami trt. Rezultat te poskušne kulture je kar osupljiv. Ameriškanske korenike zoperstajajo trtni uši popolnem, in na-nje cepljene domače sorte dajejo še trti do štiri funte grozdja, dasiravno so še le dve, k večem triletni požlahnitve.

(Konec prihodnjič.)

Kako nam je sadno drevje na stalnem mestu pravilno oskrbovati?

Spisal M. Rant.

(Dalje.)

Res je, da drevesni vrh kotlove oblike iz začetka v svoje osredje več svitlobe, gorkote in zraka prejema, kar pa ni nič stalnega in se toraj tudi ne more nikake prednosti in vpliva na večjo, obilnejšo in gotovejšo rodovitnost okusnejših sadežev smatrati, kakor bi to nekateri sadjerejci še celó dandanes radi vedeli in trdili.

Vsak domači sadjerejec uže tako iz lastne skušnje vé in zná, da sadno drevje v osredji svojega vejinega venca, naj bode ta potem uže kakoršne koli oblike biti hoče, le prav malo in redkih sadnih stržev nastavlja in razvija. Tudi sadeži sami na teh mestih nimajo

*) Glej „Laib. Zeitung“ št. 248, 249 in 250 od letošnjega leta: „Die Regional-Thierschau und Rinderprämierung für die Region Unterkrain mit Anträgen zur Hebung der Rindviehzucht mit Herdebüchern. Von Thomas Wirgler, k. k. Bezirksstierarzt in Gurkfeld.“

gospodarske, obrtniške in narodne.

Izhajajo vsako sredo po celi pōli. Veljajo v tiskarnici jemane za celo leto 4 gold., za pol leta 2 gold., za četrť leta 1 gold., pošiljane po pošti pa za celo leto 4 gold. 60 kr., za pol leta 2 gold. 40 kr., za četrť leta 1 gold. 30 kr.

V Ljubljani 26. novembra 1884.

Obseg: Kaj se proti trtni uši na Ogerskem, in kaj pri nas stori. (Konec.) — O naši živinoreji. (Dalje.) — Kako nam je sadno drevje na stalnem mestu pravilno oskrbovati? (Dalje.) — Razglas kranjskim živinorejcem o prodaji plemen-
skih goved v Lescah na Gorenjskem. — Vabilo k občnemu zboru podružnice c. k. kmetijske družbe v Lescah 8.
decembra. — Kmetijska predavanja o trtni uši. — Prememba šolske postave za Kranjsko. (Konec.) — Deželni
zbor kranjski. — Nos (povest). — Naši dopisi. — Novičar.

Gospodarske stvari.

Kaj se proti trtni uši na Ogerskem, in kaj pri nas stori.

Spisal R. Doléne.

(Konec.)

Popoludne razpravljalo se je o različnih načinih požlahnenja ameriškanskih trt in o instrumentih, kateri se pri tem uporabljajo. Resultat te razprave bil je ta, da so zbrani možje, med raznimi načini požlahnévanja ameriškanske trte, tako zvano angleško kopuliranje, sedlanje in pa najnavadnejše cepljenje v razklad, za najboljše načine pripoznali. Za najboljši instrument za vspešno požlahnenje pripoznali so pa brezpogojno — spretno vajeno roko. Za obvezovanje požlahnitev se rabi v Farkaselu z najboljšim vspehom tako zvano „raffia-liče“ in pa mazilo, sestavljeno iz ilovice, katera je dobro prezebla, in pa iz kravjeka. Za najboljši čas požlahnitve, se smatra mesec marc in april.

Naposled je gosp. komisar Miklóš navzoče gospode spodbujal, da naj brez odnehanja trtni uši zoperstoječe ameriškanske sorte trt pomnožujejo in svoje učence kar le mogoče naglo v njih požlahnenji izvežbajo; da bode po vsem tem pridelovalcem vina uže skoro mogoče, kljub navzoči trtni uši vendar-le zaupljivo v bodočnost ozirati se.

Tako se postopa vzlic trtni uši ono stran Lajte na Ogerskem, in naši bratje Hrvatje jih tudi uže posnemajo. Z devastacijo vinogradov se Hrvatje niso zamogli sprijazniti, in očitajo se jim je še celó to od strani Štajercev, češ, kaj nam pomaga, ako mi devastiramo, Hrvatje pa nič ne storé. Tudi za zmanjševanje množine trtne uši s pomočjo žveplenega oglenca se niso Hrvatje baš dosti zmenili; a eminentno se pa oni brigajo za dozďaj edino izdatno sredstvo — za uši zoperstoječe ameriškanske trte. V proračunu z ogersko vlado naročilo se bode še letos za Hrvaško 10.000 ključev trtni uši zoperstoječih ameriškanskih trt — to na Francoskem — katere se bodo Farkasdu enakemu zavodu izročile.

Tako zadobí Hrvaško-Slavonska svojo lastno trto-
ušno poskuševalno štacijo, za katere ustanovitev ima

pa baš največjo zaslugo ravno naš rojak, tajnik hr-
vatsko-slavonskega kmetijskega društva, gospod Fr.
Kuralt.

Pri nas tastran Lajte in Sotle je pa še vse mirno. Z veliko pozavno se sicer v svét zatrobi, kodar se kje trtna uš konstatira, nekoliko dni se ona po čas-
nikih izcrpuje, potem pa zopet vse vtihne prav po
znanem meniškem pregovoru: „omnia vadere sicut
volunt.“

Prizadetje posameznega v zadevi trtne uši čisto nič ne izda, kajti zló je povsod, kjer se prikaže koj tako obširno in intenzivno, da zahteva splošnega pri-
zadevanja, energičnega vladinega useganja. Da, pri
nas posamezni človek proti trtni uši niti nič izdatnega
storiti ne smé, kajti po naši trtoušni postavi je strogo
prepovedano, ključe iz takih krajev vpeljavati, v ka-
terih je trtna uš uže navzoča, no, v drugih jih pa ni
dobiti.

V letošnjem državnem zboru se je imela naša trto-
ušna postava predrugačiti, današnjemu stališču trto-
ušnega vprašanja primeriti. Pa duri državozbornega
poslopja so se zatvorile in to brez rešitve vendar tako
eminentno važnega in nujnega kmetijskega pitanja.

Postavna predloga za predrugačenje trtoušne po-
stave bo po tem takem vsaj eno leto še mirno v ar-
hivu hiše državnega zbora spala, potem bode zopet
vsaj eno leto potrebno, da se ukrepi in realizira. Ven-
dar nastane iz tega vprašanje, ali tudi trtna uš čaka?
in še večje vprašanje, je li to postopanje vzlic splošni
bēdi, katera kmetovalce tare, opravičeno?

O naši živinoreji.

Spisuje Gustav Pirc.

(Dalje.)

III.

Kakovost živine merodajna je za večó ali manjšó
vrednost živine. Živina je velik del národnega premo-
ženja; kolikor bolj nje cena raste, toliko večé postaja
to premoženje. Na Kranjskem dá se ta važni del ná-
rodnega premoženja še dokaj izdatno povečati. Pomno-
žiti pa zamoremo glavnico ležečo v živini, ne le z rejo